

Het is februari 2014. Voor het eerst mogen we kijken bij zwemles. Hij zit pas zes weken op zwemles en Bart (4), motorisch toch niet de meest handige, zwemt op z'n buik en zelfs een eindje op z'n rug. Hier en daar schept hij wat water, maar toch. Hij durft zelfs onder de mat door! Van het startblok springen is nog een horde te ver, maar als juf hem een hand geeft doet hij een dappere poging. Wat zijn we trots!

Vlak bij ons showt een groepje dat al langer zwemles heeft zijn kunsten. Hier en daar huilen wat kinderen als ze op een mat moeten gaan zitten en door een gat moeten duiken. Van alle kanten moedigen badmeesters ze aan en waar nodig worden de kinderen met zachte, doch dwingende hand, een handje geholpen. Naast mij zucht een moeder. 'Ben blij dat het niet mijn kind is. Ik weet niet hoe ik het zou vinden dat hij zo zou huilen.'

Zes weken later. Ik zit met een ontroostbare Bart in de kleedkamer. 'Ik wil niet door het gat!'. Ik probeer hem gerust te stellen. 'Hoe vaker je het doet, hoe makkelijker het wordt.' Ik wijs op een paar grotere jongens die zich om staan te kleden. 'Kijk, die jongens gaan zwemmen omdat ze het leuk vinden. Zij duiken en zwemmen onder water... Dat zijn dezelfde jongens die het ook spannend vonden om door het gat te duiken toen ze zwemles hadden.' Mijn kanjer vermant zich, maar is niet helemáál gerustgesteld. Toch rent hij richting zwembad als de deuren open gaan. Ik blijf achter met het vertwijfelde gevoel dat ik mijn zoon probeer te overtuigen van iets waar ik zelf niet achter sta.

Na zwemles komt Bart me halen. 'Juf vraagt of je bij haar wil komen.' 'Bart zei dat hij het niet meer leuk vindt op zwemles als hij door het gat moet.' Bart beaamt de uitspraak met stellig knikken. 'Maar we hebben afgesproken dat hij niet meer hoeft te huilen. Ik help hem, hè?'

Een week later herinner ik een snikkende Bart aan zijn afspraak met juf. 'Juf helpt jou, hè? Ze weet dat jij het spannend vindt. Alle kinderen vinden het spannend, da's helemaal niet gek.' En terwijl ik het zeg, vraag ik me af waarom ik mijn kind dit aandoe. Als je zonder drijfpakje met moeite een paar slagen kunt doen zonder te zinken, waarom zou je dan in vredesnaam van een startblok willen springen, laat staan door een gat onder water duiken? Waar Bart eerder gek was op zwemmen (met zwembandjes) en waar hij voorheen enthousiast werd bij het horen van het woord 'zwemmen' alleen al, is hij nu verworden tot een jongetje dat verkrampst bij het idee van zwemles. Dit kan toch nooit mijn bedoeling zijn geweest?

Nee, mijn doel is dat Bart zich kan redden in het water. Ik wil dat hij leert zwemmen, dat hij weet wat hij moet doen als hij -om wat voor reden dan ook- in het water valt. Maar bovenal wil ik dat hij zwemmen leuk vindt. Ik wil dat hij zich verheugt op een feestje dat in het zwembad gevierd wordt en niet in de stress schiet bij het idee dat hij z'n zwemvestje uit moet doen om iets te doen waar hij qua zelfvertrouwen nog helemaal niet aan toe is.

Het is april 2014. Bart mag met zijn klas vier keer proeven aan Swim 2 Play. Hij heeft er zin in, want hij gaat spelen in het water. Zijn drijfpakje blijft thuis en zijn stoere gebloemde zwembroek zit in de tas. Na de benodigde uitleg dat schoolzwemmen niet op school is maar in het zwembad, loopt Bart er rond of hij er dagelijks komt. Eenmaal thuis komen de verhalen los. Hij heeft Piet Piraat geholpen om alles wat uit de boot gevallen was terug naar het schip

te brengen. Duh, natúúrlijk is hij onder water geweest! Anders kon hij die kanonskogel toch niet pakken?!

Op woensdag is het tijd voor zwemles. De tranen blijven uit als ik zeg dat hij bij Piet Piraat toch ook niet gehuild heeft? Hij is zelfs met z'n hoofd helemaal onder water geweest! O ja... Na zwemles meldt zoonlief opgelucht dat ze deze keer niet door het gat hoefden.

Donderdagmorgen mag hij weer naar Swim 2 Play. Bart hoopt dat hij Piet weer kan assisteren. Evenals een week eerder haal ik 's middags een stralend kind uit school. Nee, geen kanonskogels deze keer. Hij was een aapje dat fruit mocht verzamelen. Hij hoefde niet onder water, maar dat had 'ie wel gedaan. Gewoon, omdat hij 't kon.

De volgende zwemles staat weer voor de deur en ik voel de spanning bij mij zoon toenemen. En wederom vraag ik me af waarom ik hem het plezier in het zwemmen bijna ontnem. Ja, omdat ik wil dat hij leert zwemmen. Maar is dit de manier? Wanneer er in het plaatselijke zwembad een keus was geweest tussen de meer traditionele manier van het aanleren van de zwemvaardigheden middels het Zwem-ABC en de speelse en daardoor meer motiverende manier van Swim 2 Play, wist ik het wel. Ik gun mijn kereltje Swim 2 Play!

Nathalie van Kasteren, moeder van Bart